

HUZURA HASRET BİR KADIN: ADI HASRET

Adı Hasret'ti. Çocukluğu aklına gelince ilk hissettiği duygu; korku ve üzüntünün karışımıydı.

Kendini bildi bileli evlerinde hep kavga vardı. Bunu başlatan da hep babası oluyordu. Ne de olsa güç, kuvvet ondaydı. Hak; kuvvetli olanındı.(!)

Tam yemek yerlerken kavga başlar, yerlere çatallar, kaşıklar veya tabaklar fırlatılır, yedikleri bir çeşit yemek zehire dönerdi. Bir çeşit yemek değil, hiç yemek bulamasalardı da sadece yavan ekmek yeselerdi. Yeter ki huzur denen katıkları olaydı. Tonlarca baklavadan daha tatlıydı huzur.

Altı yedi yaşında ya var ya yoktu Hasret.Kavga oldu mu korkudan kaçır giderdi. Karşı arsadaki ağaçların arkasına saklanırdı. Kendisinden dört yaş büyük ablası kaçmaz, annesini, babasının dayaklarından kurtarmak için evde kalırdı. Küçük çocuk babasının kuvvetine karşı ne yapabilirdi ki? Ama olsun, fedakardı o. Dayak yeme pahasına annesinin yanında olurdu.

İçlerinde hep bir korku ve ürkü vardı: Ne zaman kavga başlayacak? Göğüslerindeki küçük kalpleri pıt pıt atardı.

Bir çocuğun tertemiz, masum,bembeyaz sayfalı dünyasına kavganın, şiddetin, kötü kelimelerin girmesi ne kadar acı. Sonra bu çocuktan öz güveni, başarıyı, mutluluğu bekle.

Annesi boşanacaktı boşanmasına ama hangi evladına kıyacaktı? Üç çocuğundan, üç ciğerparesinden en az bir tanesi babaya verilecekti. Böyle bir adama nasıl çocuklarını teslim edecekti. Evlatları için katlanacaktı. Tohumlar çürür, filizler çıkar. Vahşi aslan açtır, bulduğu eti yemez, yavrusuna verir. Korkak tavuk anne olur, kahraman kesilir. Fedakarlıktır bu. Sadece şefkat kahramanı anneler bunu bilir.

Annesinin annesiyle babası hayatta olsaydı evlatlarının bu acısına belki de dur diyeceklerdi.Fakat anneciğinin Allah'tan başka kimsesi yoktu. Dayıları vardı ama akrabalık ilişkileri kalmamış gibiydi. Seneler var ki görüşmemişlerdi.

İlkbahardı, çilekler yeni çıkmıştı. Annesi o gün temizliğe gitmemişti. Çocukları sevin sin diye azıcık çilek almıştı.

Hasret, iki ablası ve annesi sevinç içinde çilek yerken birden küçük ablası “Aaa!” diye haykırdı. Hepsi merakla ona bakınca “Babam geliyor.” diyebildi.

Önce şaka zannettiler. Fakat başlarını kaldırıncı içleri korkuyla doldu. Karşıdaki bayırdan babaları sallana sallana geliyordu. Eyvah! Hepsinin morali bozulmuştu. Babalarının şu an fabrikada olması gerekiyordu. Gerekiyordu ama geliyordu işte.

Babalarının işe gitmemesi veya erken dönmesi başka çocuklar için bayramsa, onlar için zındandı. Babanın evde olması= kavgaydı. Bu bir matematik kuralı gibiydi. 2, 2 daha 4 eder, 5-3=2 gibi. Baba evde ise=kavga.

Gerçekten de geldiği gibi bir bahane buldu ve kavga başladı. Hepsinin içi acı dolmuştu. Şimdi matematik gerçekliğine bir kural daha eklenmişti. Çilek=acı.

Hasret içinden yemin etti. “Annem okumadığı için babam onu eziyor, üzüyor. Ben okuyacağım, meslek sahibi olacağım, kendimi ezdirmeyeceğim.” Bu yemini etmesinin sebebi de şöyleydi:

Bir gün annesi bir yere temizliğe gitmiş. Fakat işi bitirememiş ve geç kalmış. Babası eve gelmiş, annesini bulamayınca aramaya çıkmış. Çarşıya yakın bir yerde babası annesini bulmuş ve “Nerde kaldın?” diyerek herkesin önünde dayak atmaya başlamış.

Herkes toplanmış, oynayan ayıyı seyrederek gibi bakmış. Güya erkek olacaklar(!) sadece seyretmiş. Allah’ın bir kulu çıkıp da “Kardeşim, ayıptır yaptığın. Bu hanım sana emanettir. Ne yaptı ki dövüyorsun?” dememiş ve kurtarmamış. Sadece bir halka oluşturup bakmışlar. Bu arada babası da ayakkabısını çıkarıp annesinin kafasına kafasına vurmuş.

Bu hadiseyi Hasret görmemişti ama annesinin anlattıklarından yaşamış gibiydi. Annesi her anlatışta “Yazıklar olsun o erkeklere! Sadece seyirci kaldılar” deyip deyip ağlamıştı. Herkesin içinde mahçup olduğuna mı yansın? Yediği dayaklara mı yansın? (Aslında sen üzülme fedakar kadın, utanma! Utanacak kişiler seni herkesin içinde tekme tokat döven kocan ve seyirci kalan insanlardır.)

**

“Şu güzeran-ı hayat bir uykudur, bir rüya gibi geçti. Şu temelsiz ömür dahi bir rüzgar gibi uçar gider.” diyen yazarın dediği gibi seneler çabucak geçmişti. Hasret’in anne ve babası

boşanmamış ama ihtiyarlıkları dahil ömürleri hep kavgayla geçmişti. Her ikisi de stresten çeşit çeşit hastalıklara tutulmuşlardı. Dünya hayatlarını cehennem gibi yaşamışlardı.

Hasret ise yeminini tutmuş ve memur olmuştu. Annesi gibi cahil değildi. Okumuştur ve kendini ezdirmeyecekti. Yeni bir matematik kuralı olduğuna inanıyordu:

Okuyup meslek sahibi olacaksın=mutlu olacaksın.

Evet, Hasret okumuş, meslek sahibi olmuştu. Kadın-erkek eşitliğini her yerde savunan bir eşi vardı. Trakyanın şirin bir ilçesi Çorlu'da oturuyorlardı

Hasret o sabah da erkenden kalktı. Eşi mışıl mışıl uyuyordu. Bahçelerde börülce türküsünü mırıldanarak çayı ocağa koydu. Çabucak yumurta kırdı. Peynir ve zeytin kasesini de masaya koydu. Peynirden bir parça ağzına aldı. Tadı çok güzeldi. Gülümsedi. Eee! Ne de olsa peynir kasabasındaydı. Çorlu'nun adı bir rivayete göre Tribiton'du. Bizans'ta peyniri meşhur olduğu için peynir kasabası anlamına gelen Tribiton adı konmuştu.

Drama'nın içinde yaparlar pazar türküsüne geçerken saati gördü. Yüzünü buruşturdu. Eşinin başına gitti.

“Saat 7.15. Kalk hadi.”

Eşi homurdanarak öbür tarafa döndü. Tekrar omuzlarından sarstı.

“Hadi, geç kalacaksın işe. Kahvaltı hazır.”

Eşi zar zor kalkarken büyük oğlunu uyandırmaya gitti. Küçüğü uyandırmayacaktı. Battaniyeye sarıp bakıcıya öyle götürecekti. Akşamdan bezlerini, kıyafetlerini hazırlamıştı.

Oğlunu da zar zor kaldırıp banyoya gönderdi. Eşine çay dökmek için mutfağa gitti. Eşinin kaşı çatıktı.

“Ne oldu?”

“Kahvaltı dediğin bu mu? Ben de bir şey sanmıştım.”

Sesini çıkarmadı. Bir şey söyleyip de kendi moralini bozmak istemedi. O bir kelime söylese eşi beş kelime söyler, lafin altında kalmazdı.

Çocuğunun okul formasını giydirdi. Kahvaltısını ettirdi. Bu arada eşi servise binip gitmişti. Çocuğunu okul servisine bindirdi. Aceleyle giyindi. Kahvaltı masasını toplamaya

zamanı kalmamıştı. Küçük çocuğunu battaniyeye sarmaya çalışırken çocuğu uyandı. Ağlamaya başladı.

“Kıyamam yavrum! Uykunu böldüm.” Diyerek kucakladı. Battaniyesine sarıp pusetine koydu. Arabanın arka koltuğuna yerleştirdi. Çocuğu hâlâ ağlıyordu. Aslında kucak istiyordu, sevgi istiyordu. Ama işe geç kalmaması lazımdı. Ne diyecekti müdürüne? “Müdürüm evladımın ihtiyacı olan sevgiyi, şefkati vermek için, onu sakinleştirmek için geç kaldım mı diyecekti?” İçi parçalanarak arabayı sürüyordu.

Plevne Caddesinden sağa Bülbül Sokak’a girdi. Kasislerin sarsıntısı çocuğun ağlamasını kesmişti. Meşe Ağacı Sokağı’na girince biraz rahatladı. Bu sokağı adı bile insanı ferahlatıyordu. Bakıcının evine yaklaşırken oğlu yine ağlamaya başladı. Bakıcı ne de olsa bakıcıydı. Çocuğun ihtiyacı olan anne sevgisini verebilir miydi? Bakıcının evine kadar bin bir düşünce ve endişe zihninde dolaştı durdu.

**

Akşam olmuştu. Küçük çocuğunu bakıcıdan yine Hasret almıştı. Eşi elinde kumanda, koltuğa yatmış, televizyon izliyordu. Hasret ise akşamdan yaptığı yemekleri ısıtmış, sofrayı hazırlamıştı. Yemekten sonra eşi telefonuna gömülmüş birilerini beğenmekle, etiketlemekle meşguldü. Hasret büyük oğlunun ödevlerine yardım ediyordu. O kadar uykusu gelmişti ki. Çok da yorgundu. Daha ertesi günün yemekleri yapılacaktı. Çamaşır makinasındaki çamaşırların asılması lazımdı. Neredeyse kokacaklardı.

Bu sırada eşi yanına geldi.

“Evi pislik götürüyor.”

“Yaa!” dedi sinirle Hasret. “Ben bilmiyordum. Eğer oğlunun ödevine yardım edersen ben de o pislik götüren evi gücüm kaldıysa temizlerim.”

Eşi söylendi durdu. Hasret’in canına tak etmişti.

“Ne yapabilirim? Kırk tane kolum yok ki. Hangi şeye yetişeyim? Şaşım kaldım?”

“Madem beceriksizdin, evlenmeseydin.”

“Madem sen de beceri istiyordun ev hanımı alsaydın.

Başladılar kavgaya. Hasret birden oğlunun üzgün yüzünü fark etti. Kendisine içten içe kızdı.

“Ailemin bana yaptığını ben de çocuklarıma yapıyorum.” diye düşündü.

Eşine bir şey söylemeden mutfağa gitti. Bulaşıkları makinaya yerleştirmeye başladı.

Evet, annesi babası cahildi. Oysaki eşi ve kendisi okumuştı. Onların cahil olarak yaptığını bunlar tahsilliyken yapıyordu.

Kafası allak bullaktı. Neredeydi kadın-erkek eşitliği? Evet, eşit olamazlardı ; biri erkek biri kadındı. Fakat karşılıklı yardımlaşma, karşılıklı saygı, karşılıklı hürmet, karşılıklı sevgi, karşılıklı fedakarlık olabilirdi. Zaten aileyi de tutan bunlar değil miydi?

Eşlerin birbirinin gamını, kederini azaltması, sevinçlerini paylaşması gerekmiyor muydu? Aile tüm sıkıntılara karşı sığınılacak yer, bir dünya cenneti değil miydi?

Kadın-erkek eşitliğini haykıran eşinin bu iki yüzlü haline ne demeliydi?

Ama her şeyin bir çözümü vardı. Çözüm boşanmak veya kavga etmek değildi. Kendi ruhunda oluşan yaraların, evlatlarında oluşmasına fırsat vermeyecekti.

Eşinin güzel hallerini düşündü. Evet, evde hiç yardımı olmuyordu ama en azından alışverişi o yapıyordu. Büyük oğlunu parka veya maça götürüyordu.

Ümitsizlik kanser gibi bir hastalıktı. Ümidini kaybetmeyecek ve vazgeçmeyecekti. Sevgiyle, saygıyla, ben iletileri göndererek, güzel iletişim yöntemleriyle hakkını savunup, hissettiği duygularını ifade edecekti.

Olur muydu? Onu bilmiyordu şimdi. Ne olacağını zaman gösterecekti.